

Nätterna är värst

Nätterna är värst, tankar maler och tårar rinner. Minnen, minnen, minnen. Vi talade ofta om, maken och jag hur det skulle bli för den av oss som blev kvar. Nu vet jag hur det är.

Det är nätter med ständiga uppvak, gråtattacker, funderingar, undran, ilska. Det är att tappa bort sig själv, jag känner inte igen mig själv, det som förut var rationella B-M är nu en virrig tant som gör en massa konstiga saker som jag inte känner igen. Jag Glömmer saker, vet inte var jag har mina nycklar, vet inte om jag köpt mjölk, jag har hittat min handväska ute i bilen efter att ha letat som en tokig inne i huset på morgonen. Jag har lämnat varuvagnen utanför bilen och bara åkt iväg. Jag har varje dag en massa saker jag vill berätta för honom. Rastlösheten gör att jag sätter igång med saker utan planering och eftertanke och så slutar det i kaos. Jag SAKNAR, jag LÄNGTAR, jag GRÅTER, SKRIKER åt hans fotofgrafi, VARFÖR LÄMNADE DU MIG?? Jag till och med anklagar Gud som tog honom från mig.

Men mitt i allt detta elände känner jag en stor ödmjuk tacksamhet för alla år vi fick, alla år av äkta djup kärlek och glädje tillsammans. Skänker en tacksamhetens tanke till alla skratt som klingat hos honom och mig under åren som gått. Alla mina fina minnen kan inte förblekna av allt galet jag åstadkommer i sorgens spår nu.

Det blir nog människa av mig igen så småningom, det måste jag tro på!!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren britt-marie med Poeter.se id #8747 innehar upphovsrätten